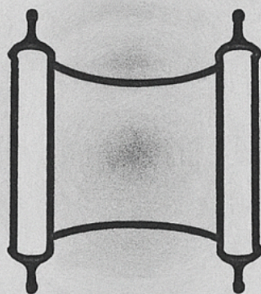

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Parshas Ki Teitzei

Dedicated To:

אילנה דבורה בת שרה מרים

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

Introduction

This discourse of the Lubavitcher Rebbe, delivered in the year 1991 (ה'תנש"א), explores the deep unity between *avodah* (divine service) and *schar* (reward). The Rebbe develops a sweeping vision: mitzvos are not only commandments but contain their own reward within them — the revelation of G-dliness in the physical world. From the creation of the world until the final redemption, the Rebbe shows how every mitzvah, every act of Torah, prayer, and kindness, carries within it the ultimate purpose of existence: making a dwelling place for G-d in the lowest realms. The discourse connects this to the time of Elul, weddings of the Rebbeim, the founding of Tomchei Temimim, and the mission of spreading Chassidus to all corners of the earth. It concludes with a call to action: to publicize, to strengthen learning and simchah, and to prepare ourselves and the world for the immediate revelation of Moshiach.

(א)

(1) The order of the Torah reading is that the place where one stops in Shabbos Shacharis, from there one reads at Minchah. For example, on the first Shabbos one reads in Shacharis the portion of Bereishis, and at Minchah one reads “These are the generations of Noach,” ten verses or more. And in this manner one continues the whole year.

הסדר דקריאת התורה הוא שמקום שמפסיקין בשבת בשחרית שם קוראין במנחה .. כיצד, שבת ראשונה קורין בשחרית בסדר בראשית, במנחה קורין אלה תולדות נח עשרה פסוקים או יותר .. ועל דרך זו קורין כל השנה

And in the reading of two Parshiyos on one Shabbos, this emphasizes the connection and relationship of the two Parshiyos to each other.

אשר, בקריאת שתי הפרשיות בשבת אחת מדגש הקשר והשיכות דשתי הפרשיות זו-לזוי

And it requires understanding concerning the two Parshiyos read on this Shabbos – Parshas Ki Seitzei (read in Shacharis) and Parshas Ki Savo (read in Minchah) – that they are (seemingly) subjects opposite one another.

וצריך להבין בנוגע לשתי הפרשיות שקורין בשבת זו – פרשת כי תצא (שקורין בשחרית) ופרשת כי תבוא (שקורין במנחה) – שהם (לכאורה) ענינים הפכיים זה-מזה

In the names of the Parshiyos (since the name indicates the content of the entire Parsha) – “Seitzei” and “Savo” – going out and coming in are plainly opposite matters.

בשמות הפרשיות (ששהשם מורה על תכן הפרשה כלה) – תצא ותבוא – שציצאה וביאה הם ענינים הפכיים זה-מזה, כפשוט

And in the content (the opening and beginning) of the Parshiyos – “When you go out to war against your enemies,” “When you come into the land... and inherit it and dwell in it” – going out to war and dwelling in the land are different and opposite states.

ובתכן (התחלת וראש) הפרשיות – כי תצא למלחמה על איבך גו', כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה" – שציצאה למלחמה וישובה בארץ הם מצבים שונים והפכיים זה-מזה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

For although the war is in a manner of “Hashem your G-d will give him into your hand, and you will take his captives” (as the continuation and conclusion of the verse), it is bound with a state of lack of rest and settlement, as emphasized also in the ruling of the Rambam.

שכן, אף שהמלחמה היא באפן שיונתנו ה' אלקיך בידך ושביית שבי" (כְּהַמְשִׁיךְ וְסִיּוּם הַכְּתוּב), הרי־זו קשור עם מעמד ומצב דהעדר המנוחה וההתישבות [כמדגש גם בפסק־דין הרמב"ם

That once he enters the ties of war, he must rely on the Hope of Israel, place his soul in his hand, not think of his wife or children, turn away from everything for the war with all his heart and all his soul.

ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל, אשאל כו' וישים נפשו בכפו כו' ולא יחשב לא באשתו ולא בבניו כו' ויפנה מכל דבר למלחמה כו' [בכל לבו ובכל נפשו

This is the opposite, in the ultimate, of the state of inheriting and dwelling in the land, “each under his vine and under his fig tree,” until bringing of the first fruits (after conquest and division) from the first of all the produce of the ground (of the seven species with which Eretz Yisrael was praised).

הפך בתכלית מהמעמד ומצב הירושה וישיבה בארץ, איש תחת גפנו ותחת תאנתו", ועד להבאת בכורים (לאחר כבוש וחלקה) מראשית כל פרי האדמה" (משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל)

And in the manner of “And you shall rejoice in all the good” (as the continuation and conclusion of the Parsha), from a state of settlement and peace in wholeness.

ובאפן דושמחת בכל הטוב גו'" (כְּהַמְשִׁיךְ וְסִיּוּם הַפְּרָשָׁה), מתוך התישבות ומנוחה בשלמות

(ב)

And in a similar manner regarding the explanation of the content of the Parshiyos in the service of man to his Creator:

ועל־דִּרְדֵּרֶזָה בְּנוֹגֵעַ לְבִאּוֹר תִּכּוֹן הַפְּרָשִׁיּוֹת בַּעֲבוּרֵת הָאָדָם לְקוֹנוֹ:

“When you go out to war against your enemies” – refers to the going out of the G-dly soul from its source and root above (in the World of Atzilus, about which it is said “the soul You have given within me is pure”) to descend below (even to the physical world of Asiyah, about which it is said “You created it, You formed it, You breathed it into me, You preserve it within me”).

כי תצא למלחמה על איבך – מורה על היציאה הנפש האלקית משרשה ומקורה למעלה (בעולם האצילות, שעל־זו נאמר נשמה שנתת בי טהורה היא) לירד למטה (עד לעולם העשיה הגשמי, שעל־זו נאמר אתה בראתה כו' יצרתה כו' נפתחתה כו' משמרה בקרבך

And to be en clothed in the body and the animal soul in order to refine and purify them, and even to refine and purify its portion in the world – for this service is in the manner of a war with the opponent (“your enemy”), particularly in the time of exile.

ולהתלבש בגוף ונפש בהמית כדי לבררם ולזכרם, ועד להברור וזכור דחלקו בעולם – שעבודה זו היא באפן של מלחמה עם המנגד (איבך), ובפרט בזמן הגלות

For because of the concealment and hiddenness of the darkness of exile, the force of the opponent is emphasized with greater

שמצד ההעלם וההסתתר דחשכת הגלות מדגש יותר תקף המנגד ובמילא גם הצריך במלחמה בתקף כדי לבטלו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

intensity, and consequently also the need for war with force in order to nullify it.

“And when you come to the land that Hashem your G-d gives you as an inheritance, and you shall inherit it and dwell in it” – refers to service in a manner of rest and peace, in the time when Israel dwell on their land and the Beis HaMikdash is in its place (and even as in the days of Shlomo).

This is the complete opposite of the state and situation of “When you go out to war against your enemies” in the service of the time of exile.

וכי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה – מורה על עבודה באפן של מנוחה ושלוה, בזמן שישראל יושבין על אדמתם (ובית-המקדש על מכונן) (ועד כבימי שלמה)

הפך בתכלית מהמעמד ומצב דכי תצא למלחמה – על איבך" שבועודה דזמן הגלות

(ג)

And further, and primarily:

The content of “When you come into the land... and inherit it and dwell in it” in the Torah reading (which is eternal) on this day, applies also (and primarily) to the coming into the land, inheritance, and dwelling in the land in the future, in the true and complete redemption through our righteous Moshiach.

And according to this, it is emphasized even more the distinction and great difference between the Parshiyos Ki Seitzei and Ki Savo (which are read on this day) – not only two modes of service (in a way of war and in a way of rest and peace) which differ from each other, but a general distinction between service and reward.

That Parshas Ki Seitzei is connected with our deeds and service (including – the time of the duration of exile), and Parshas Ki Savo is connected with the reward of the future to come.

And this matter is also emphasized in the recitation and study of the two chapters of Pirkei Avos (the first chapter and the second chapter) on this Shabbos.

At the beginning of the first chapter – “Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it...” to every single Jew until the end of all generations, and “Raise up many disciples,” this emphasizes the generality of the service of the children of Israel in the fulfillment of the Torah.

ועוד ועקר

התכן דכי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה" בהקריאה בתורה (שהיא נצחית"10) ביום זה, שיך גם (ובעקר) להביאה אל הארץ וירשה וישבה בארץ לעתיד לבוא, בגאולה האמתית והשלמה עלי ידי משיח צדקנו

ועל-פי-זה מדגש יותר החלוק ורחוק הערך שבין הפרשיות כי תצא וכי תבוא (שקורין ביום זה) – לא רק ב' אפני עבודה (בדרך של מלחמה ובדרך של מנוחה ושלוה) שחלוקים זה-מזה, אלא חלוק כללי שבין עבודה לשכר

שפרשת כי תצא קשורה עם מעשינו ועבודתנו – (כולל – זמן משך הגלות), ופרשת כי תבוא קשורה עם השכר דלעתיד לבוא

וענגן זה מדגש גם באמירת ולמוד שני הפרקים דמפכת אבות (פרק ראשון ופרק שני) בשבת זו

בהתחלת פרק ראשון – משה קבל תורה מסיני ומסרה כו" לל-אחד ואחד מישראל עד סוף כל הדורות, והעמידו תלמידים הרבה" מדגשת כללות העבודה דבני-ישראל בקיום התורה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And at the end of the second chapter – “And know that the reward of the righteous is in the future to come” – this emphasizes the matter of the reward.

And even though service and reward are matters (chapters) different and in different times, as our Sages said, “Today to do them, and tomorrow to receive their reward,” nevertheless, both are read and studied (the chapter of service and the chapter of reward) on one Shabbos and in one continuum (without interruption between them), until – as one chapter.

ובסוף פרק שני – ודע שמתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא – מדגש ענין השכר

ואף שעבודה ושכר הם ענינים (פרקים) שונים ובזמנים שונים, וכמאמר חכמינו ז"ל ל13 היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם, מכל מקום, קורין ולומדים שניהם (הפרק דעבודה והפרק דשכר) בשבת אחת ובהמשך אחד (ללא 15 הפסק בינתיים), ועד – כפרק אחד51

(ד)

And the point of the explanation in this:

The beginning of the reading of Parshas Ki Savo after and as a continuation to the reading of Parshas Ki Seitzei is like an explanation and clarification to Parshas Ki Seitzei – that also the service of war (“When you go out to war against your enemies”) must be in a manner of rest and settlement (“When you come into the land... and inherit it and dwell in it”).

And more than this, that in the general service (“When you go out”) there is already a semblance and likeness, and even the beginning, of the state and situation of reward (“When you come”).

And in the style of the Mishnah in Pirkei Avos: “And know that the reward of the righteous is in the future to come” – the explanation can be said, that the service itself is in a manner of connection and attachment (“Know” – for daas is a term of connection and attachment) with the state of the reward of the righteous in the future to come.

Meaning, that during the time of service (“Today to do them”) there is already a semblance and likeness and the beginning of the reward of the future to come.

And it can be said, that this matter is hinted also in Parshas Ki Seitzei itself – in which is said the command of giving the wage of a hired worker in a manner of “on that day you shall give his wage.”

ונקודת הבאור בזה

התחלת הקריאה דפרשת כי תבוא לאחר קריאת פרשת כי תצא היא כמו פרוש ובאור לפרשת כי תצא – שגם העבודה דמלחמה (כי תצא למלחמה על אֹיְבֶיךָ) צריכה להיות באופן של מנוחה והתישבות (כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה)

ויתרה מזו, שבכללות העבודה (כי תצא) ישנו כבר מעין ודגמא ועד להתחלת המעמד ומצב דשכר (כי תבוא)

ובסגנון המשנה דפרקי אבות: ודע שמתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא – ד"ש לומר הפרוש בזה, שהעבודה עצמה היא מתוך התקשרות והתחברות (דע, שדעת הוא לשון התקשרות והתחברות"16) "עם המעמד ומצב דשכרן של צדיקים לעתיד לבוא

הינו, שזמן העבודה (היום לעשותם) ישנו מעין ודגמא והתחלת השכר דלעתיד לבוא

ויש לומר, שענין זה מרמז גם בפרשת כי תצא- עצמה – שבה נאמר הצווי דנתינת שכר שכיר (פועל) באופן שבימוי'7 תמן שכרו"18

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And from this is also understood concerning the giving of the reward for the service of the Jewish people by the Holy One, blessed be He (in the likeness of “the master of the house who hires workers,” “the master of your work who will pay you the wage of your labor,” in the wording of the Mishnah in Pirkei Avos of this Shabbos).

That in addition to the reward of the righteous in the future to come – “tomorrow to receive their reward” – there must also be and there is the reward that is given on that day, “on that day you shall give his wage,” as will be explained later.

ומזה מוכן גם בנוגע לנתינת השכר על עבודתם של בני-ישראל על-ידי הקדוש-ברוך-הוא 19 (בדגמת בעל הבית "ששוכר פועלים", בעל מלאכתו שישלם לה שכר פעלטה", כלשון המשנה בפרקי אבות (דשבת 20ז)

שנוסף על מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא", למחרת למבל שכרם", צריך להיות וישנו גם השכר שנתן בו ביום, ביומו (היום לעשותם) תתן שכרו" 22, בדלקמן

(ה)

And it will be understood by first explaining the matter of “When you go out to war against your enemies,” as Rashi explains: “The verse speaks of an optional war” – in the service of man:

According to what was said above (section 2) that “When you go out to war against your enemies” alludes to the general service of man in the world – how can it be interpreted that “the verse speaks of an optional war” (that there is no command and obligation to go out to war, unless Israel desire it)?

For the going out to the war of refining the body and animal soul and its portion in the world is a command and obligation. And from this arises an additional question concerning the payment of reward for the service:

“Reward” applies to a worker who hires himself to serve the master of the house in exchange for reward, for if not, he has no obligation to serve him. This is not so with a servant who is acquired by his master and must serve him – there is no concept of reward.

And since the Jewish people are obligated in the service of Hashem (also) by the law of a servant, as it is written “For the children of Israel are servants to Me,” and even more than the obligation of a servant, since “I was created (only) to serve my

ויוכן בהקדם באור הענין דכי תצא למלחמה על איבה", כפרוש רש"י במלחמת הרשות הכתוב מדבר" – בעבודת האדם

על-פי האמור לעיל (סעיף-ב) שפי תצא למלחמה על איבה" רומז על כללות עבודת האדם בעולם - איך יתפרש שבמלחמת הרשות הכתוב מדבר" (שאין צווי וחייב לצאת למלחמה, אלא-אם-כן רצונם של ישראל בכך)

הרי, הציאה למלחמה דברור הגוף ונפש הבהמית וחקלקו בעולם היא צווי וחובה ומזה באים לשאלה נוספת בנוגע לתשלום שכר על העבודה 24

שכר" – שיך בפועל שמשכיר את עצמו לעבד את בעל-הבית תמורת השכר, כיון שחלולי זאת אין עליו חייב לעבד את בעל-הבית, מה שאין-כן בעבד שקנוי לרבו וחייב לשמש את רבו, לא שיך שכר

וכיון שבני-ישראל חייבים בעבודת ה' (גם) מדיו עבד, כמו-שכתוב פי לי בני ישראל עבדים", ועוד יותר מחייב דעבד, כיון שאני (לא) נבראתי (אלא) לשמש את קוני" 26

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

Creator” – what is the matter of payment of reward for service and work to one’s Creator?

For reward is given on work that is in a manner of permission (“an optional war”), and not on work that is in a manner of obligation.

מהו-ענין דתשלום שכר על העבודה והשמוש – לקונו, הרי שכר נתן על עבודה שהיא באופן של רשות (מלחמת הרשות), ולא על עבודה שהיא באופן של חובה?

(1)

And it can be said, the explanation in this – according to the precision of the wording “When you go out to war against your enemies,” specifically “you shall go out”:

ויש לומר הבאור בזה – על-פי דיוק הלשון כי תצא למלחמה על איבך, תצא דיקא 27

The service of man in the world is in a manner of going out (“you shall go out”) from his true place – not only in relation to the standing of the soul in the World of Atzilus (“the soul You have placed within me is pure,” as mentioned above section 2), but also (and primarily) in relation to its first source and root – above the entire order of hishtalshelus [including above the beginning of hishtalshelus in the first tzimtzum].

עבודת האדם בעולם היא באופן של יציאה (תצא) ממקומו האמתי לא רק ביחס לעמידת הנשמה בעולם האצילות (נשמה שנתת בי טהורה היא), כנזכר-לעיל סעיף-ב), אלא גם (ובעקר) ביחס לשרשה ומקורה הראשון – למעלה מכל סדר ההשתלשלות [כולל גם למעלה מ(התחלת ההשתלשלות בצמצום 28 הראשון]

For the thought of Israel preceded everything, and in them the Holy One, blessed be He, consulted regarding the creation of the order of hishtalshelus, as our Sages said: “With whom did He consult? With the souls of the righteous.” For they are literally a part of G-d Above, one existence with His Essence and Being, blessed be He – “Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one.”

שהרי מחשבתו של ישראל קדמה לכל דבר 30, ובהם נמלך הקדוש ברוך-הוא על-דבר פריאת סדר ההשתלשלות, כמאמר-רבתינו-לי במי נמלך בנשמותיהם של צדיקים – להיותם חלק אלקה ממעל ממש 32, מציאות אחת עם מהותו ועצמותו יתברך, ישראל וקדשא בריך-הוא כלא חד 33

And it can be added, that this matter is also hinted in what is written later in the Parsha: “And Hashem your G-d did not desire to listen to Bilam... because Hashem your G-d loves you.” As explained in Likkutei Torah, “Hashem is your G-d” literally – that in every soul of Israel there is a level (and surely many times over) and a radiance from the Name Havayah itself.

ויש להוסיף, שענין זה מרמז גם במה שכתוב בהמשך הפרשה ולא אבה הוי' אלקיך לשמע אל בלעם גו' כי אהבה הוי' אלקיך – כמבאר בלקוטי-תורה שהוי' הוא אלקיך ממש, שכל נפש מישראל יש בהינה (ועל-אחת-כמה וכמה) והארה משם הוי' ממש

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

As it is written, “For Hashem’s portion is His people, Yaakov the lot of His inheritance,” for they are a part and a radiance from the Name Havayah itself – not only Havayah as in the emanated, but also Havayah as in the Emanator. Not only the four letters of the Name Havayah, but also the point of the yud, which is above the Name Havayah, and even the level that is not alluded to in any letter or mark, until His very Essence, blessed be He.

And according to this, it can be explained that “When you go out to war...” refers to an optional war.

Since Israel are a part of Havayah, “Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one,” they are completely above connection to the existence of the world and to service in the world.

And their descent into the world (in a manner of going out – “you shall go out” – from their true place, as they are one with the Holy One, blessed be He) for the sake of the service of refining the world, is after the order of hishtalshelus of the creation of the world was made with the “permission” of Israel (so to speak), for with them He consulted to create the world.

Therefore, their descent into the world and their service in the world is in the aspect of an “optional war.”

In another style: From the perspective of the existence of Israel as they were created in the world, their service is in a manner of obligation – “I was created to serve my Creator.”

But from the perspective of their true existence above the world (which is emphasized in the precise wording “you shall go out,” for their creation in the world is after going out from their true place above the order of the world’s creation), even to the extent that with them was the consultation regarding the creation of the world – their service is in a manner of “optional,” “an optional war the verse speaks of.”

וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב כִּי חֵלֶק הָיוּ עַמּוֹ יַעֲקֹב חֵלֶל בְּחֵלְתּוֹ, שֶׁהֵם חֵלֶק וְהָאֶרֶץ מִשֵּׁם הָיוּ מִמֶּנּוּ, וְלֹא רַק הָיוּ שְׂבִנְאֲצִילִים, אֲלָא גַם הָיוּ שְׂבִמְאֲצִיל, וְלֹא רַק ד' אוֹתִיּוֹת שֵׁם הָיוּ, אֲלָא גַם בְּחִינַת קוּצוֹ שֶׁל יו"ד, שְׁלֹמֶעֱלָה מִשֵּׁם הָיוּ, וְעַד לְבְּחִינָה דְלֹא אֶתְרַמִּיז בְּשׁוּם אוֹת וְקוּצָא [=שְׁלֹא נִרְמַז בְּשׁוּם אוֹת וְקוּץ] כָּלֵל, וְעַד לַעֲצֻמוֹת יִתְבָּרֵךְ

וְעַל-פִּי-זֶה יֵשׁ לְבָאֵר שֶׁכִּי תִצָּא לְמִלְחָמָה גו' "קֹאֵי בְּמִלְחָמַת הָרְשׁוּת":

כִּיוֹן שִׁישְׂרָאֵל הֵם חֵלֶק הָיוּ, יִשְׂרָאֵל וְקוּצָא-בְּרִידָהוּא כְּלֹא חֵד, הָרִי הֵם לְמַעַלָּה לְגַמְרִי מְשִׁיכוֹת לְמַצִּיאוֹת הָעוֹלָם וְלַעֲבוּדָה בְּעוֹלָם,

וִירִידָתָם לְעוֹלָם (בְּאִפְנוֹ שֶׁל יִצְיָאָה (תִּצָּא) מִמְּקוֹמָם הָאֲמִתִּי כְּפִי שֶׁהֵם חֵד עִם קוּצָא בְּרִידָה (הוּא) לְצָרָה הָעֲבוּדָה דְּבִרּוּר הָעוֹלָם, הִיא, לְאַחֲרֵי שֶׁנִּצְעָשָׂה סִדָּר הַהִשְׁתַּלְשׁוּת דְּבִרְיָאֵת הָעוֹלָם בְּרִשְׁוֹתָם" שֶׁל יִשְׂרָאֵל, (כְּבִיכּוֹל) שֶׁבִּהֵם נִמְלָךְ לְבָרָא הָעוֹלָם,

וְלָכֵן, יִרִידָתָם לְעוֹלָם וְעֲבוּדָתָם בְּעוֹלָם הִיא בְּבְּחִינַת מִלְחָמַת הָרְשׁוּת" 37

בְּסִגְנוֹן אַחֵר: מִצַּד מַצִּיאוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁנִּבְרָאוּ בְּעוֹלָם, עֲבוּדָתָם הִיא בְּאִפְנוֹ שֶׁל חוֹבָה – אֲנִי נִבְרָאתִי "לְשִׁמּוֹשׁ אֶת קוּנִי";

אֲבָל מִצַּד מַצִּיאוֹתָם הָאֲמִתִּית שֶׁלֹּמֶעֱלָה מִהָעוֹלָם (שְׁמִדְגָּשׁת בְּדִיוֹק הַלְשׁוֹן תִּצָּא), שֶׁבְּרִיאוֹתָם בְּעוֹלָם הִיא לְאַחֲרֵי הַיִּצְיָאָה מִמְּקוֹמָם הָאֲמִתִּי שֶׁלֹּמֶעֱלָה מִסִּדָּר הַהִשְׁתַּלְשׁוּת בְּרִיאוֹת הָעוֹלָם), עַד כְּדִי כָּה, שֶׁבִּהֵם הִיָּתָה הַהִמְלָכָה עַל בְּרִיאוֹת הָעוֹלָם – עֲבוּדָתָם הִיא בְּאִפְנוֹ שֶׁל רְשׁוּת, בְּמִלְחָמַת הָרְשׁוּת הַכְּתוּב מְדָבָר" 38

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And according to this, it is also understood the general matter of payment of reward, which is not relevant to service that is from the aspect of obligation (like the service of a servant to his master). For, since from the perspective of the true existence of Israel above the world, their descent into the world for the service of refining the world is in a manner of “optional.”

ועל-פי-זה מוכן גם כללות הענין דתשלום שכר שאינו שייך בעבודתה שמצד החיוב בעבודת העבד (לאדונו) – כיון שמצד מציאותם האמתית ד'ישראל' שלמעלה מהעולם, ירידתם לעולם לצורך העבודה "דברור העולם היא באופן של רשות".

(ז)

And to add explanation to the matter of payment of reward for the service – it is necessary first to explain the general matter of the service of “When you go out to war against your enemies”:

ולתוספת באור הענין דתשלום שכר על העבודה – יש להקדים תחלה באור כללות ענין העבודה דכי "תצא למלחמה על איבך"

The going out (“When you go out”) of the soul from its true place – that “Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one” – to descend below and to be enclothed in a body in this physical world, is because the Holy One, blessed be He, desired to have for Himself, blessed be He, a dwelling in the lower worlds.

יציאת (פי תצא) הנשמה ממקומה האמתי שישראל ומן שא-בריו-הוא כלא חד", לירד למטה ולהתלבש בגוף בעולם-הזה הגשמי, היא, מפני שנמצאה הקדוש-ברוך הוא להיות לו יתברך דירה, בתחתונים

For even though before the world was created, He alone was singular and unique, filling the entire place in which He created the world – nevertheless, through the chain order of the worlds and their descent, stage after stage, this physical and material world was created, which is the lowest in degree, with no lower in concealment of His light.

דאף שקדם שנברא העולם הזה הוא לבדו יחיד ומיוחד ומלא כל המקום הזה שברא בו העולם", הרי, על-ידי השתלשלות העולמות וירידתם ממדרגה למדרגה .. נברא עולם-הזה הגשמי והחמרי ממש והוא התחתון במדרגה שאין תחתון למטה ממנו .. בענין הסתר אורו יתברך

For so it arose in His will, blessed be He, that there be satisfaction before Him, blessed be He, when the sitra achra is subdued and darkness is transformed into light – that is, that the revelation of His Essence, blessed be He, will be in the lower realms.

שכך עלה ברצונו יתברך להיות נחת רוח לפניו יתברך כד אתפכיא סטרא-אחרא ואתהפך חשוכא לנהורא [=שנכפית הסטרא-אחרא והחשך נהפך לאור] כו", הינו, שהתגלות עצמותו יתברך תהיה בתחתונים

And therefore, in order that the activity of Israel in making the dwelling should be from the perspective of the lower beings, there is a need that the soul go out from its true place in His Essence, blessed be He, and descend below and be enclothed in a body in this physical world (like all the created beings of the world), in which there exists an entity of opposition (“your enemy”) that must be fought (“war”).

ולכן: כדי שפעלתם של ישראל בעשיית הדירה תהיה מצד התחתונים - יש צורך שהנשמה תצא ממקומה האמתי בעצמותו יתברך, ותרד למטה ותתלבש בגוף בעולם-הזה הגשמי (ככל הנבראים שבעולם), שיש בו מציאות של מנגד (איבך) שצריכים ללחם בו ("מלחמה").

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And in order that the service of Israel should effect and make a dwelling for His Essence, blessed be He (not only for the level of G-dliness relative to the world, but a dwelling for His Essence, blessed be He, like the dwelling of a person where his entire essence is revealed) – it is necessary that in their descent below it should be recognizable their source (“when you go out” – in present tense) from their true place in His Essence, blessed be He.

In another style: The novelty in the descent of the soul below is that even in its being in a state of existence, it is one with His Essence, blessed be He (as emphasized in the fact that even in a most degraded state a Jew cannot, Heaven forbid, be separated from His unity, blessed be He). Therefore, through it is effected the novelty, that also in the lowest realms is made a dwelling for His Essence, blessed be He.

ובכדי שיעבודתם של ישראל תפעל ותעשה דירה לעצמותו יתברך (לא רק לדרגת האלקות שבכבוד העולם, אלא דירה לעצמותו יתברך, בדרגת דירת האדם שבה מתגלה בכל עצמותו) – יש צורך שבירידתם למטה יהיה נכר מוצאם (כי תצא" בלשון הנה) ממקומם האמתי בעצמותו יתברך.

בסגנון אחר: הקדוש שבירידת הנשמה למטה הוא שגם בהיותה בבחינת מציאות הרי"ה היא חד עם עצמותו יתברך (כמדגש בכך שגם במעמד ומאב ירוד לא יכל יהודי להפריד חס"ו ושלום מאחדותו יתברך), ולכן, נעשה על ידי הקדוש שגם בתחתונים נעשית דירה לעצמותו יתברך.

(ח)

And it can be said, that this matter is also hinted in Parshas Ki Savo, which is read in continuation to Parshas Ki Seitzei:

“When you come into the land” – that even though the true place of the soul is above the world (“land”), nevertheless, not only does it go out from there (“when you go out”), but further, that it comes (“when you come”) and enters and enclothes itself in a body that is in “the land” (from the term earthliness), so that its service in refining the world should be from the lower beings.

And through this, “the land” (with the definite article) becomes “Eretz Yisrael,” why is it called so? Because it desired to do the will of its Creator. More than this, “the land which Hashem your G-d gives you (and whoever gives, gives generously) as an inheritance,” that it is recognizable in the land that it is the inheritance of the Children of Israel.

And in a manner of “you shall inherit it and dwell in it,” that it becomes the permanent place of the Children of Israel, a place fitting and appropriate to the level of Israel – that as they are one with His Essence, blessed be He, they effect in the land (the

וה"ש לומר, שנגזר זה מרמז גם בפרשת כי תבוא יתקורין בהמשך לפרשת כי תצא

כי תבוא אל הארץ" – שאף שמקומה האמתי של הנשמה הוא למעלה מהעולם (ארץ), מכל-מקום, לא זו בלבד שיוצאת משם (כי תצא), אלא עוד זאת, שבאה (כי תבוא) ונכנסת ומתלבשת בגוף שבהארץ" (מלשון ארציות)* – כדי שיעבודתה בבורר העולם תהיה מצד התחתונים.

ועל-ידי-זה נעשית הארץ" (בה"א הידיעה) – ארץ ישראל", למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה", ויתרה מזו, הארץ אשר ה' אלקינו נתן (כל הנותן בעין זפה הוא נותן 46) לה נחלה", שגבר בהארץ שהיא נחלתם של בני-ישראל

ובאופן דירשנית וישבת בה", שנעשית מקומם הקבוע דבני ישראל, מקום ראוי ומתאים למעלתם של ישראל – שלחיותם חד עם עצמותו יתברך, פועלים בהארץ (תחתונים) שתהיה דירה לעצמותו יתברך.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

lower realms) that it should be a dwelling for His Essence, blessed be He.

And this is emphasized even more in the continuation of the Parsha, “And you shall take from the first of all the fruit of the ground...,” the mitzvah of bikkurim. Through the service of Israel in refining the world, the true existence of Israel is revealed in the world, who are called “first fruits” – as it is written, “As the first fruit on the fig tree in its beginning, I saw your fathers,” and “Israel is holy to Hashem, the first of His produce.”

For they preceded everything, being one with His Essence, blessed be He, and therefore, through them, the land becomes a dwelling for His Essence, blessed be He.

ומדגש יותר בהמשך הפרשה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגו', מצות בכורים שעל-ידי עבודתו של ישראל בכרור העולם מתגלית בעולם מצויאותם האמתית של ישראל שנקראים בכורים" 47 (כמו שכתוב בכתורה בתאנה בראשיתה ראיתי אבותיכם" 48, קדש ישראל לה' ראשית (תבואתו" 49)

על-שם שקדמו לכל דבר, להיותם חד עם עצמותו יתברך, ולכן, על ידם נעשית הארץ דירה לעצמותו יתברך.

(ט)

And corresponding to the content of the service, also the payment of the reward for the service is made – “the reward of a mitzvah is the mitzvah itself”:

After the Alter Rebbe explains that the purpose of the creation of this world is that the Holy One, blessed be He, desired to have for Himself a dwelling in the lower worlds, he continues:

“And it is known that the days of Moshiach, and especially when the dead will be revived, are the ultimate purpose and perfection of the creation of this world, for which it was created from the beginning.”

And he continues (in the following chapter) that the ultimate perfection of the days of Moshiach and the resurrection of the dead, which is the revelation of the infinite light, blessed be He, in this physical world, depends on our deeds and service throughout the time of exile.

For the cause of the reward of the mitzvah is the mitzvah itself, since by doing it a person draws down the revelation of the infinite light, blessed be He, from above to below, into the physicality of this world.

ובהתאם לתוכן העבודה נעשה גם תשלום השכר על העבודה – שכר מצוה מצוה, שכר מצוה היא (ה)מצוה עצמה" 51

לאחר שרבינו הזמן מבאר שתכלית בריאת עולם הזה הוא שנתאנה הקדוש-ברוך הוא להיות לו דירה, בתחתונים, ממשיך,

ונודע שימות המשיח ובפרט כשיהיו המתים הם תכלית ושלמות בריאת עולם הזה שלכך נברא, "מתחלתו",

וממשיך (בפרק שלאחר-זה) שתכלית השלמות הנה של ימות המשיח ותחית המתים שהוא גלוי אור אין-סוף ברוך-הוא בעולם-הנה הגשמי תלוי, במעשינו ועבודתנו כל זמן משיך הגלות

כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה, כי בעשייתה ממשיך האדם גלוי אור אין סוף ברוך-הוא מלמעלה למטה להתלבש בגשמיות עולם-הנה כו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

In other words, the payment of the reward for the service is the very content of the service itself – revelation of G-dliness in the world, that there should be for Him, blessed be He, a dwelling in the lower realms.

And according to this, it is possible to explain the fulfillment of the command “On his day you shall give him his wage” through the Holy One, blessed be He – for since by doing each and every mitzvah there is drawn down the infinite light, blessed be He, into the world, it follows that the payment of reward exists (not only day by day, but also) through each and every mitzvah in particular.

And further – and this is also the main point – that even the main reward that for now is “closed in a chest,” is already in the possession of the worker (every Jew). And moreover, it is in his hand and authority to open the chest (and reveal the reward) at any time he wishes – by adding one more mitzvah.

At that time (in the days of Moshiach, and especially when the dead will be revived), the reward will be revealed – the revelation of the infinite light, blessed be He, in this physical world, as it is written: “And the glory of Hashem shall be revealed, and all flesh shall see together.”

And in addition to receiving the reward in the manner of “On his day you shall give him his wage,” there is also the “reward of the righteous in the future to come,” “tomorrow to receive their reward” (in the seventh millennium), the general reward for all our deeds and service of all the Jewish people throughout all generations during the six thousand years of the world.

Including also the reward for the service of the Jewish people in the days of Moshiach, and especially when the dead will be revived (all the Jewish people of all the previous generations),

כלומר, תשלום השכר על העבודה הוא תכן ענינה של העבודה עצמה – גלוי אלקות בעולם, להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

ועל-פי-זה יש לבאר אפן קיום הצווי ביומו תתן שכרו" על-ידי הקדוש-ברוך-הוא – דכיון שעל-ידי עשיית כל מצוה ומצוה נמשך גלוי אור אין סוף ברוך הוא בעולם, נמצא, שישנו תשלום השכר (לא רק מדי יום ביומו, ביומו תתן שכרו", אלא גם) על-ידי כל מצוה ומצוה בענין פרטי, גאולה פרטית, - בפני-עצמה וכיצא-בזה

ועוד וגם-זה עקר – שגם (עקר) השכר שלעת-עתה-סגור בתבה", נמצא כבר בבעלותו של הפועל" (כל-אחד ואחד מ ישראל), ולא עוד אלא שבידו וברשותו לפתח התבה (ולגלות השכר) בכל עת שירצה - על-ידי-זה שמוסיף עוד מצוה אחת" שעל ידה הכריע את עצמו ואת כל העולם כלו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" 54 דגאולה האמתית, והשלמה על-ידי משיח צדקנו

שאז (בימות המשיח, ובפרט בפשיחו המתים) תגלה השכר, גלוי אור אין סוף ברוך-הוא בעולם-הנה הגשמי", כמו-שכתוב ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו וגו'.

ונוסף על קבלת השכר באפן שבימו תתן שכרו", ישנו גם מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא", למחר לקבל שכרם" (באלף השביעי") כללות השכר על מעשינו ועבודתנו דכל בני-ישראל שבכל הדורות במשך שית אלפי שנים דהוי עלמא [=ששת אלפי שנה שהעולם קיים]

כולל גם השכר על העבודה דבני-ישראל בימות המשיח, ובפרט בפשיחו המתים (כל בני-ישראל שבכל הדורות שלפני-זה), שאז דוקא תהיה העבודה דלמוד התורה וקיום המצוות בתכלית השלמות

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

for then will be the service of Torah study and mitzvah observance in ultimate perfection.

In the study of Torah – “A new Torah shall go forth from Me,” the revelation of the inner dimension of the Torah, the secret of its reasons and its hidden mysteries.

And in the fulfillment of the mitzvos (in addition to the perfection of fulfilling all the mitzvos, including those dependent on entering the land, inheriting it, dwelling in it, and building the Beis HaMikdash, like the mitzvah of bikkurim) there will be the greater perfection – the mitzvah of “Your will.”

בלימוד התורה תורה חדשה מאתי תצא" 58, גלוי
בנימיות התורה, סוד טעמיה ומסתרי צפונותיה" 59

ובקיום המצוות (נוסף על השלמות דקיום כל
המצוות, גם התלויות בהכניסה לארץ וירשה וישיבה
ובנין בית המקדש, כמצוות בפורים) השלמות היתרה
במצוות רצונה" 60

(י)

And in deeper understanding – that a semblance, example, and beginning of the matter of reward already exists within the service itself (before the time arrives for the payment of reward on this particular service from the obligation of “on that day you shall give his wage”), and immediately at the beginning of the service:

Based on the above, that service and reward are one matter – that through the service of Israel, who are one with His Essence, blessed be He, they effect the revelation of His Essence, blessed be He, in the world – this also applies to the state prior to the beginning of service, before creation.

For before the world was created He alone was unique and unified and filled the entire space in which He created the world; however, the additional and essential innovation, for which purpose was the intent of creation, is that through the service of Israel (who are one with His Essence, blessed be He) in the world, the revelation of His Essence, blessed be He, is made in the world – a dwelling for Him in the lower realms.

ובעמק יותר – שמעין ודגמא והתחלה דענין השכר
ישנו בעבודה עצמה (לפני שמגיע זמן תשלום השכר
על עבודה פרטית זו מצד החיוב דביומו תתן
שכרו"), ותקף ומיד בהתחלת העבודה

על-פי האמור שהעבודה והשכר ענינם אחד,
שעל-ידי עבודתם של ישראל שהם חד עם עצמותו
יתברך, פועלים גלוי עצמותו יתברך בעולם, הרי-זה
שיהיה גם למעמד ומצב שלפני התחלת העבודה, לפני
הבריאה,

כי קדם שנברא העולם היה הוא לבדו יחיד ומיוחד
ומלא כל המקום הזה שברא בו העולם, אלא,
שנתיסר חדוש הכי עקרי שבשבייל זה היתה תכלית
הבריאה), שעל-ידי עבודתם של ישראל (שהם חד
עם עצמותו יתברך) בעולם נעשה גלוי עצמותו
יתברך בעולם, דירה לו יתברך בתחתונים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And this matter can and should already be recognized at the beginning of the service – that the service of Israel in the world does not begin in the present state, after the creation of the world and the descent of the soul into the world, but rather in the future state, the Era to Come, which is like the prior state, before the creation of the world, for which purpose it was created.

That it should be recognizable in Israel their true existence before they descended below – that they are one with His Essence, blessed be He – and recognizable in the world the state that He alone filled the entire space in which He created the world. And through this, it is easier to complete the intent of creation by our deeds and our service, to make for Him, blessed be He, a dwelling in the lower realms.

וענין זה יכל וצריך להיות נפר כפר בהתחלת העבודה – שעבודתם של ישראל בעולם אינה מתחילה במעמד ומצב ההנה, לאחרי בריאת העולם וירידת הנשמה לעולם, אלא במעמד ומצב העתיד, לעתיד לבוא, שהוא כמו מעמד ומצב העבר, לפני ("בריאת העולם שלקד נברא מתחלתו

שננפר בישראל מציאותם האמתית קדם שיורדו למטה שהם חד עם עצמותו יתברך, ונפר בעולם המעמד ומצב שהיה הוא לבדו ממלא כל המקום הנה שברא בו העולם, שעל-ידיה נקל יותר להשלים פונת הבריאה על-ידי מעשינו ועבודתנו לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

(יא)

According to this, it is also possible to explain the continuation of the portions Ki Seitzei and Ki Savo, emphasized by their being read on one Shabbos:

The continuation of the portions alludes that the service of “When you go out to war against your enemies” (which refers to the generality of our deeds and service in the world, and especially during the time of exile) is done in the manner of “When you come into the land” – immediately – “and you shall inherit it and dwell in it” (which refers to the true and complete redemption through our righteous Moshiach, as mentioned above in section 3).

That is, even the service of battle in refining the world is in a manner of tranquility, since in the time of service (“Today to do them”) it is recognized in Israel, and through them in the world, the state prior to creation (which is, as mentioned above, the state of “Ki Seitzei”) and the state of the Future (Ki Savo).

על-פי-זה יש לבאר גם המשך הפרשיות כי תצא וכי תבוא המדגש בקריאתן בשבת אחת:

בהמשך הפרשיות מרמז שהעבודה דכי תצא למלחמה על איבה" (שקאי על כללות מעשינו ועבודתנו בעולם, ובפרט בזמן הגלות), נעשית באפן דכי תבוא אל הארץ גו' (הרי תכף-ומיד) וירשתה וישבת בה" (שקאי על הגאולה האמתית והשלמה), ((על-ידי משיח צדקנו (פנזפר-לעיל סעיף-ג

הינו, שגם עבודת המלחמה בברור העולם היא באפן של מנוחה כיון שבזמן העבודה (היום לעשותם) נפר בישראל ועל ידם בעולם המעמד ומצב שלפני הבריאה (שהיא פנזפר-לעיל – מעמד של כי תצא"), והמעמד ומצב דלעתיד לבוא (כי תבוא"). - והתשובות

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

Therefore: the service of the battle is with knowledge and recognition that in truth there is no real existence of an opponent – for the state is “over your enemy,” above your enemy – and its purpose and goal is “and Hashem your G-d will deliver him into your hand.” Even more, “and you shall take his captive” – specifically his captive, the captive of your enemy – which alludes to the 288 sparks of the world of Tohu (the root of your enemy) that fell and were taken captive in the physical things of this world.

Through the service of Israel in refining them, it becomes “and you shall take his captive,” that they also receive the lights of Tohu (Esav), which are higher than the lights of Tikkun (Yaakov), as alluded in the verse later in the portion, “and the firstborn son of the hated one” – that through the refinement of the hated (Esav), the lights of Tohu, which precede (firstborn) the lights of Tikkun, are drawn down.

And even more: in the world is revealed the true reality that Israel (Yaakov) precedes (as first fruits) and is higher than the world of Tohu, and before the Tzimtzum – like the state before the creation of the world (only that it is drawn and revealed in the world).

And furthermore, and this is also the main point: that the service is with tranquility and settlement – “When you come into the land ... and you shall inherit it and dwell in it” – in its literal sense: tranquility of the soul and tranquility of the body. This is through the fact that the Holy One, blessed be He, gives to each and every Jew everything he needs, both materially and spiritually, and with expansiveness, from His full, open, holy, and generous hand, to all in abundance.

ולכן: עבודת המלחמה היא מתוך ידיעה והכרה שלאמתתו של דבר לא שיה מציאות של מנגד – כי המצב הוא של על איבד, למעלה מאיבד, ונתקליתם ומטרתה ונתנו ה' אלוקיך בינך, ויתרה מזה, ושביית שביו, שביו (שבי שלו, של איבד) דיקא, שרומז על רפ"ח ניצוצים דעולם התהו (השרש דאיבד) שנפלו ונשבו (שביו) בדברים הגשמיים, שבעולם-הזה

אשר, על-ידי עבודתם של ישראל בהברור שלהם נעשה ושביית שביו, שמקבלים (גם) האורות דתהו (עשו) שלמעלה מהאורות דתקון (יעקב), כמקמז במה-שכתוב בהמשך הפרשה והיה הכן הבכור לשניאה, שעל-ידי ברור הלעצמת זה (שניאה) ממשיכים האורות דתהו שקודמים (בכור) לאורות דתקון

ויתרה מזה, שמתגלה בעולם המציאות האמתית שישאל (יעקב) קודמים (בכורים) ולמעלה מעולם התהו, ולפני הצמצום, בהמצמד ומצב לפני בריאת (העולם) אלא שנמשך ומתגלה בעולם

ועוד וגם-זה עקר – שהעבודה היא מתוך מנוחה-והתישבות (פי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה) כפשוטו, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, על-ידי-זה שהקדוש-ברוך-הוא נותן לכל-אחד ואחד מישראל כל המצטרף לו בגשמיות וברוחניות, ומתוך הרחבה, מידו המלאה הפתוחה הקדושה, והרחבה - לכל לראש

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

This is by necessity for the sake of the service itself (and not as a reward), as the Rambam wrote regarding the material blessings of the Torah: that He promised us ... that He will remove from us all things that prevent us from doing it, such as sickness, war, famine, and the like, and He will bestow upon us all the good things that strengthen our hands to do the Torah, such as abundance, peace, and much silver and gold.

And in addition to this, also in the framework of reward, which must be given at the time of “today to do them” – “on that day you shall give him his wage” – not only spiritual reward (even up to revelation of the Infinite Light, blessed be He), but also material reward, a sample and likeness of the material reward of the Days of Moshiach, when there will be no hunger and no war ... and good will be abundant, and all delicacies will be as common as dust – good and delicacies also materially (as a result of the revelation of the Infinite Light, blessed be He, in the world).

מצד ההכרח שבדבר לצורך העבודה עצמה (ולא בתורת שכר), כמו-שכתב הרמב"ם בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה, שהבטיחנו .. שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותנו מלעשותה כגון חלי ומלחמה ורעב וכיוצא בזה, וישפיע לנו כל הטובות המזיקות את ידינו לעשות התורה כגון שבע ושלוש ורפוי כסף, וזהב,

ונוסף לזה, גם בתורת תשלום שכר שצריך להגות בזמן זהיום לעשותם, ביומו תתן שכרו", ולא רק שכר רוחני (ועד לגלוי אור אין סוף ברוך הוא), אלא גם שכר גשמי, מעין ודגמת השכר הגשמי שבימות המשיח, שבאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה .. שהטובה תהיה משפעת הרבה וכל המעצנים מצויין כעפר", טובה ומעצנים (גם) בגשמיות (כתוצאה מגלוי אור אין סוף ברוך הוא ("בעולם").

(יב)

According to this, we can also connect the above with the content of the time in which these parshiyos are read. As is known, the festivals of the year ... all have a connection to the parshiyos that occur within them – the month of Elul.

The month of Elul is the last month of the year, in which a true accounting is made of all the service of the year, in order to correct and complete all matters of service in Torah, prayer, and acts of kindness, through the service of teshuvah (as alluded to in our parsha, “and she shall weep for her father and mother a month of days”).

And through this, one comes to the completion of redemption (as alluded to in our parsha, “and afterwards you shall come to her and be her husband, and she shall be your wife,” meaning like what is said: “On that day ... you will call Me ‘my Husband,’” as our Sages said: In the days of Moshiach there will be marriage, as it says, “For your Maker is your Husband”).

ויש לקשר האמור לעיל לתכונתו שבו קוראין פרשיות אלו – כידוע שהמזעדים של כל השנה .. בכלם יש שיכות לאותן הפרשיות שחלות בהן – חידוש אלול:

חידוש אלול הוא חידוש האחרון דכל השנה, שבו עושים חשבון צדק של העבודה דכל השנה, על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה דתורה תפלה וגמילות חסדים, על-ידי עבודת התשובה (כמקמז במה-שכתוב בפרשתנו ובכתה את אביה ואת אמה ("ירח ימים"),

ועל-ידי-זה באים להשלמות דהגאולה (כמקמז במה שכתוב בפרשתנו ואחר פן תבוא אליה ובעלתה והיתה לה לאשה", דהינו כענין שנאמר ביום ההוא וגו' תקראי לי איש", כמאמר-רבותינו ז"ל לימות ("המשיח יהיו נשואין, שנאמר פי בעליך עשיר,

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

It is also the month of preparation for the beginning of the work of the coming year. Accordingly, in Elul the bond of work and reward is emphasized: the beginning of the coming year's work follows and continues from the completion of the past year's service (and its reward).

This is also hinted in the name Elul: the acronym for “Ani leDodi veDodi li” – “I am to my Beloved and my Beloved is to me.” At the beginning of service with an awakening from below (“I am to my Beloved” and afterwards “my Beloved is to me”) is emphasized the ultimate completion of all service (the reward), the union of “I” and “my Beloved” (Knesses Yisrael and the Holy One, blessed be He) in the manner of marriage – “and they shall be one flesh” (Yisrael and Hashem are all one).

As emphasized at the conclusion of the forty days, alluded to in the four yuds at the ends of the words “Ani leDodi veDodi li” – Yom Kippur, the day of His wedding, when the second tablets were given, until the ultimate completion of marriage in the days of Moshiach.

And note: “marriage” is also from the root “to raise up” (nasa), leadership, whose perfection is in Moshiach, of whom it is said, “He will be exalted and lifted up and very high.” Through him the perfection of leadership will be achieved for each and every Jew, especially through the spark of Moshiach within him, the level of yechidah – “a singular one to unite with You” – which is united with the Singular One of the world.

A special emphasis is in all the above with the month of Elul of the year 5751 (תנש"א): “tinasei” – be uplifted – in the form of a command, both in regard to the revelation and coming of Moshiach who is exalted very much, and in regard to the marriage of Knesses Yisrael with Hashem in the days of Moshiach.

וגם חדש ההכנה להתחלת העבודה דשנה הבאה. ועל-פי-זה יש לומר, שבחדש אלול מדגיש חבור ב' הענינים דעבודה ושכר – שהתחלת העבודה דשנה הבאה היא לאחרי ובהמשך לשלמות העבודה. (ובמילא גם תשלום השכר) דשנה החולפת.

ונגזר זה מרמז גם בהשם אלול, ראשי-תבות אני לדודי ודודי לי – שבהתחלת העבודה באופן של אתערוטא דלתמא (אני לדודי ואחר-כך דודי לי) מדגישת תכלית השלמות דכל העבודה (שכר), היחוד דאני ודודי (כנסת-ישראל והקדוש-ברוך-הוא) באופן של נשואין, והיו לכשר אחד (ישראל ו"קדשא" בריך הוא כלל חד).

במדגש בסיים וחותם הארבעים יום שמרמזים בד' היודי"ן שבפסוקי תבות דאני לדודי ודודי לי – יום הכפורים, יום חתונתו, שנחתנו בו לוחות אחרונות, ועד לשלמות הנשואין לימות המשיח.

ולהעיר, שנשואין הוא גם מלשון נשא, נשיאות ראש, ששלמותה במשיח, שנאמר בו ירום ונשא וגבה מאד, ועל ידו נעשית שלמות הנשיאות ראש דכל-אחד ואחד מבני ישראל, ובפרט על-ידי ניצוץ משיח שבו, בחינת היחידה, היחידה ליחידה, שמיחדת עם יחידו של עולם.

והדגשה מיוחדת בכל-הנזכר-לעיל ב'חדש אלול-ד' שנת ה'תנש"א – תנשא בלשון צווי הן בנוגע להתגלות וביאת המשיח שנשא גו' מאד, והן בנוגע להנשואין דכנסת-ישראל והקדוש-ברוך-הוא שבימות המשיח, ובלשון הילקוט שמעוני: שנה שמלק המשיח נגלה בו .. עומד על גג בית המקדש .., "ואומר עניים הגיע זמן גאלתכם",

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And since this is the last month of the year, it is impossible, Heaven forbid, to delay the fulfillment of this promise. It must be fulfilled immediately – even on this very Shabbos. Simply: the Elul of 5751 is the sealing and conclusion of our deeds and service throughout the exile, and therefore, we immediately receive the reward of the days of Moshiach and the resurrection of the dead, and even the reward of the seventh millennium, the reward of the righteous in the future to come – but in the present, on this very day (“on that day you shall give him his wage”), especially as it nears its end (the time of Mincha), and at this very moment.

וכיון שנמצאים בחדש האחרון של השנה, אי אפשר לדחות חס ושלום וחס ושלום קיומה של הבטחה זו, וצריכה להתקיים תכף ומיד, ועד ביום השבת-קדש זה. ובפשטות – שחדש אלול דשנת תנש"א הוא סיום וחיותם מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, ובמילא, מקבלים תכף ומיד השכר דימות המשיח ותחית המתים, ועד להשכר דאלף השביעי, מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא – אכל בהנה, ביום זה (ביום תתן שכרו), ובפרט קרוב לסיומו (בזמן המנחה), וברגע זה ממש.

(יג)

And in the month of Elul itself, now is the day – the 14th of Elul:

ובחדש אלול עצמו עתה הוא יום – י"ד אלול:

a) The 14th of Elul is the eve (and beginning) of the 15th of Elul, when the moon is in its fullness, which hints to the completeness of Israel, who are compared to the moon and count by the moon, and are destined to be renewed like it.

א) י"ד אלול הוא ערב (והתחלת) ט"ו אלול שבו קימא סיהרא באשלמותא [=נמצאת הלבנה בשלמותה], שרומז על השלמות דישׂראל שדומין ללבנה ומונין ללבנה ועתידין להתחדש כמותה.

And in particular, that the renewal and fullness of the moon is through the fact that it receives the light of the sun, which is the union of the sun and the moon, similar to the concept of the marriage between the Holy One, blessed be He (sun of Havayah) and Knesses Yisrael (moon).

ובפרט שחדוש ושלמות הלבנה הוא על-ידי-זה שמקבלת אור השמש, שהוא-ענין יחוד שמשא וסיהרא [=שמש וירח], על-דרך ובדגמת ענין הנשואין דהקדוש-ברוך הוא (שמש הוי") ובנסת (ישׂראל (לבנה).

b) From the 14th of Elul onward, they begin to study the laws of the festival, thirty days before the festival. Since the month of Elul is lacking, the thirty days before Sukkos begin on the 14th of Elul – the beginning of preparation for the time of our joy.

ב) מי"ד באלול ואילך ידרשו הלכות הַחַג, שלוש ימים לפני הרגל. דכיון שחדש אלול הוא חסר, מתחילים השלושים יום שלפני חג הסוכות ב"ד אלול – התחלת ההכנה לזמן שמחתנו.

The completion (and strength) of the joy – three joys are written regarding the festival – is connected with the revelation of Yom Kippur, the day of His wedding, when the union of the Holy One, blessed be He, and Knesses Yisrael is made.

שלמות (תזקה) השמחה שלש שמחות כתיב בחג, הקשורה עם הגלוי דיום-הכפורים (יום חתונתו) שבו נעשה היחוד דהקדוש-ברוך הוא ובנסת ישׂראל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

And in more detail: “our joy” (in plural), when the two joys join together – the joy from above downward, Hashem rejoices in His works, with the joy from below upward, Israel rejoices in His Maker.

In this is emphasized the connection of the general matter of “today to do them” with the reward “tomorrow to receive their reward,” for His works – this is the general concept of “today to do them,” and when the aspect of “today to do them” is completed, it will be drawn that Hashem rejoices in His works, and this joy is the revelation of the inner Atik, which will be revealed in the future.

ובפרטיות יותר, שמחתנו לשון רבים, שמחתנו ב' השמחות יחד, השמחה שמלמעלה למטה "ישמח ה' במעשיו" עם השמחה שמלמטה למעלה "ישמח". "ישמח ב'עשיו".

שכזה מדגש החבור דכללות העבודה (היום לעשותם) עם השכר (למחר לקבל שכרם), כי, "מעשיו" – זהו כללות ענין היום לעשותם. וכשישלים בחינת היום לעשותם ימשך מזה שישמח ה' במעשיו, והשמחה זהו גלוי פנימיות עתיק (שיתגלה לעתיד לבוא).

(יד)

And a special addition in our generation – that this Friday (he who toils on Friday will eat on Shabbos) is on the 13th of Elul, the day of the marriage of my father-in-law, the Rebbe, leader of our generation.

And before that, on Wednesday, the 11th of Elul, was the wedding of his father, the Rebbe Rashab, whose place he filled, being his only son, my father-in-law the Rebbe, leader of our generation.

And after this, on Motzei Shabbos, the 15th of Elul, was the founding of the Yeshiva Tomchei Temimim, during the days of the wedding celebration of my father-in-law the Rebbe, when he was appointed by his father to direct the yeshiva.

The marriage of every Jew (even private individuals) is connected with the marriage of Knesses Yisrael and the Holy One, blessed be He, in the days of Moshiach. Therefore, the Sheva Berachos conclude with the theme of redemption: “Soon there shall be heard in the cities of Judah and in the streets of Jerusalem...”

והוספה מיוחדת בדורנו זה – שערב שבת זה (מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת), הוא ביום י"ג (גימטריא דאחד) אלול, הוא, יום הנשואין דכבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו ולפניו (ביום רביעי, קמי שבתא [=קדם השבת]), י"א אלול, יום הנשואין של אביו כבוד קדשת אדמו"ר נשמתו יצחק [=הרש"ב], ושםמלא מקומו הוא בנו יחידו כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו.

ולאחריו זה ובהמשך לזה (במוצאי שבת) ט"ו אלול, יום התקדוה ושיבת תומכי תמימים, שממנו באה ההשעיה לאביו ליסוד הישיבה, ונתמנה עלי ידי אביו למנהל פעל דהישיבה.

נשואין דכל-אחד ואחד מישאל (גם איש פרטי) הוא-ענין הקשור עם הנשואין דכנסת-ישראל והקדוש-ברוך-הוא בימות המשיח, שלכן מסימים וחותמים השבע ברכות דנשואין בענין הגאולה: 'מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים וגו'.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

How much more so the weddings of the leaders of the generation – “the Nasi is everything” – and in particular the Nesiim of Chabad, who reveal the inner dimension of Torah in understanding and comprehension, spreading the wellsprings outward, through which comes Moshiach.

With greater emphasis in the marriage of my father-in-law the Rebbe, since together with this came the founding of Tomchei Temimim: the students are called “Temimim” because they learn both Nigleh and Chassidus, in a way that unites the intellect with the inner Torah.

Not only this, but the study of the inner Torah is with understanding like study of sugyos in Nigleh, where the person’s mind unites with the mind of the inner Torah, in a wondrous union – a preparation for the state of the days of Moshiach, when all of Israel will be great sages.

And therefore they are called “the soldiers of the house of David,” who overcome the state of disgrace of Ikvesa d'Meshicha, and bring the revelation of Moshiach in the manner of “Blessed is Hashem forever, amen and amen.”

To note: this period (as described at the end of this psalm) already concluded after forty years from the histalkus of my father-in-law the Rebbe, with an increase in spreading the wellsprings outward.

And now we stand in the period of Psalm 90, whose end states: “And may the pleasantness of Hashem our G-d be upon us, and establish the work of our hands.” That the Shechinah should dwell in your handiwork – this is the payment for all our deeds and service.

(טו)

From the directives above in regard to practical action – “the deed is the main thing”:

ועל-אחת-כמה-וכמה נשואין דנשיאי הדור, הנשיא הוא הכל, ובפרט נשיאים דתורת חב"ד, שמגלים פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה, ועד לאפן דיפוצו מעינותיה חוצה, שעל-ידי-זה אתי מר דא מלכא משיחא.

ובהדגשה: תרה בנשיאי כבוד-קדשת מורי- וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התקדשות ושיבת תומכי תמימים – כי: תלמידי הנישיבה נקראים תמימים על-שם שלומדים תורת ה' תורה הנגלית ותורת התקידות תמימה.

ולא עוד אלא שהלמוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה כלמוד הסוגיות בנגלה דתורה, ששכל האדם מתוחד עם השכל דפנימיות התורה ביחוד נפלא – מעיו והכנה למעמד ומצב דימות המשיח, שיהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים.

וגם (ולכן) נקראים חילי בית דוד, שמנצחים את המעמד ומצב דחרפוינו עקבות משיחא, ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן דברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ולהעיר שתקופה זו (שמתארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר משינוי ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שנתוסף בהפצת המענינות חוצה.

ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי, שסיומו וחתימו בפסוק "ויהי נעם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננהו", שתשרה שכינה במעשה ידיכם – זהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפעל – המעשה הוא העקר

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תשנ"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

a) To publicize everywhere that we stand at the conclusion and seal of our deeds and service (“when you go out to war against your enemies”), and at the beginning of the period of reward – the reward of the righteous (“when you come into the land and possess it and dwell in it”).

Therefore, the work must also be in matters related to the days of Moshiach, beginning with study of Torah on Moshiach, redemption, and the Beis HaMikdash – and mainly with tranquility, joy, and goodness of heart, including holding farbrengens of joy, especially connected with weddings.

Including strengthening the minhag of making a meal for the poor, a sample and preparation for the future fulfillment of “then our mouths will be filled with laughter.” In our generation, the Nasi, my father-in-law the Rebbe, whose second name is Yitzchak (laughter), is the eighth Nasi from the Baal Shem Tov – making “our mouths filled with laughter” in the present tense.

b) To publicize everywhere about the special mission of Tomchei Temimim, which continues and operates in all corners of the world as “candles to illuminate” – that every Jewish home should be a house of Torah, prayer, and acts of kindness, and also a miniature Tomchei Temimim through learning Chassidus.

c) To publicize everywhere about the effort of providing the needs of the festival to all who require it thirty days before the festival – so they may prepare for Zman Simchaseinu with tranquility and joy, and before that, for Rosh Hashanah, as the verse states: “Eat rich foods, drink sweet drinks, and send portions to whoever has nothing prepared.”

(א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחיתום דמעשינו ועבודתנו (כי תצא למלחמה על איבך), ובהתחלת התקופה דתשלום השכר, מתן שכרן של צדיקים (כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה).

ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בענינים השייכים לימות המשיח, החל מלמוד התורה בעניני משיח וגאולה ובית-המקדש, ועוד ועקר – מתוך מנוחה והתנשבות, שמחה וטוב לבב, כולל גם על-ידי צריכת התועדויות של שמחה, ובמיוחד בפשיכות לשמחת נשואין.

כולל גם חזוק מנהג ישראל לערוך סעודת צנינים), מעין ודגמא והקנה לקיום היעוד אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו, אשר, בדורנו זה, שנשיא הדור, כבוד-קדשת מורי ורבי אדמו"ר, ששמו השני יצחק, על-שם הצחוק והשמחה, הוא נשיא השמיני להפעל-שם טוב, נעשה הענין ד'מלא שחוק פינו (לא בלשון עתיד, אז, אלא) בלשון הנה.

(ב) לפרסם בכל מקום ומקום על-דבר השליחות המיוחדת בתומכי תמימים שנמשכת ופועלת בכל קצוי תבל באופן דגורות להאיר – שנוסף לכך שכל בית יהודי צריף-להיות בית תורה תפלה וגמילות חסדים, צריף-להיות כל בית מעין ודגמת ישיבת תומכי תמימים, על-ידי למוד תורת החסידות (נוסף על למוד התורה בכלל).

(ג) לפרסם בכל מקום ומקום על-דבר ההשתדלות בנתינת צרכי החג לכל הזקוקים שלושים יום לפני החג, כדי שיוכלו להתכונן לזמן שמחתנו מתוך מנוחה שמחה וטוב לבב, ועוד לפני-זה – בנוגע לצרכי ראש השנה, בלשון הכתוב אכלו משמנים ושתו מתקים ושלחו מנות לאין נכון לו.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

May it be His will that through these words and good resolutions, we merit immediately that Hashem will give each Jew all his needs from His full, open, holy, and broad hand, and especially the true and complete redemption through Moshiach.

ויהי רצון שיעלינו ידי הדבור ונקבלת החלטות טובות בכל-הנזכר-לעיל נזכה תכף ומיד שהקדוש-ברוך-הוא יתן לכל-אחד-ואחד מ'ישראל' כל המצטרף לו, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה.

And especially in the main matter – the true and complete redemption through Moshiach, as the Torah reading at Minchah states: “When you come into the land... and dwell in it.”

ועל-אחת-כמה-וכמה בהענין הכי עקרי – גאולה האמתית והשלמה עלינו משיח צדקנו, ובקשון הפתוב בפרשה שקורין במנחה: כי תבוא אל הארץ גו' וירשיתה וישבת בה.

And immediately: “And you shall take of the first of all the fruit of the earth... and go to the place Hashem your G-d will choose,” until the conclusion of the parsha: “Look down from Your holy dwelling from heaven and bless Your people Israel” – beginning with the primary blessing of the true and complete redemption through Moshiach, immediately.

ותכף ומידו "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכון שמו שם, ועד השקיפה לסיום הפרשה (שקורין במנחה): ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל, החל מהברכה העקרת דגאולה האמתית והשלמה עלינו משיח צדקנו, תכף ומיד ממש.

[NOTE Summary

The Rebbe begins by explaining that the payment for mitzvos — *schar mitzvah mitzvah* — is the mitzvah itself. Each act of Torah and mitzvah brings the revelation of the Ein Sof into the material world, building G-d's dwelling place in the lowest realms. This makes the reward inseparable from the deed.

This also clarifies the verse “on that day you shall give his wage.” The reward is not only in the future; every mitzvah draws a specific revelation, a “personal redemption,” immediately upon its fulfillment. At the same time, the greater reward is held in trust, ready to be revealed fully at the time of Moshiach and the resurrection, when “the glory of G-d will be revealed and all flesh will see.”

The Rebbe explains that the work of *birurim* (refining the world) — hinted at in the parshiyos *Ki Seitzei* and *Ki Savo* — is itself performed with the consciousness of redemption. We go out to battle with confidence that the enemy is already in our hands, and through *v'shavisa shivyo* (you will capture its captive), we elevate the sparks of *Tohu*, even higher than the revelations of *Tikkun*.

This duality of present effort and future reward is reflected in Elul. Elul is the month of cheshbon hanefesh (soul-accounting), the conclusion of the year's work, and simultaneously the preparation for the coming year. Its very name, *Ani l'dodi v'dodi li*, expresses the dynamic of Israel's initiative and G-d's reciprocal embrace, culminating in the marriage of Israel and G-d at the time of redemption.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

The Rebbe ties this to specific dates: the 14th of Elul, when the moon is full, symbolizing Israel's wholeness; the 13th of Elul, the wedding day of the Rebbe Rayatz; the 11th of Elul, the wedding of the Rebbe Rashab; and the 15th of Elul, the founding of Tomchei Temimim. Each of these events strengthens the theme of "nisu'in" — marriage between Israel and G-d — and the preparation for the revelation of Moshiach.

Finally, the Rebbe emphasizes directives: to publicize that we stand at the threshold of redemption; to learn Torah about Moshiach and geulah; to increase joy, especially through weddings and *seudot aniyim* (meals for the poor); to strengthen Tomchei Temimim and make every Jewish home a miniature yeshivah; and to provide the needs of others for Yom Tov. By doing this, the Rebbe says, we will see "Ki tavo el ha'aretz ..." fulfilled immediately, culminating in the true and complete redemption.

Practical Takeaway

Every mitzvah you do contains its own reward — it brings the light of the Ein Sof into the physical world. Even before the final redemption, we can live with the consciousness that our mitzvos are revealing G-dliness now. During Elul, especially, we must strengthen Torah, tefillah, and acts of kindness with joy and calmness, support others' Yom Tov needs, and spread the wellsprings of Chassidus outward. By doing so, we not only prepare for redemption — we begin to taste it immediately.

Chassidic Story

When the Rebbe Rashab was preparing to establish Yeshivas Tomchei Temimim in 1897, he spoke passionately about the need for a new type of yeshivah that would combine revealed Torah and Chassidus, producing *temimim* — wholesome students devoted to the essence of Torah. After its founding, he appointed his son, the Rebbe Rayatz, to oversee its operations. Years later, the Rebbe Rayatz described how this yeshivah was not just a school but a preparation for Moshiach, since only through spreading the inner dimension of Torah could the final redemption be brought. The Rebbe, in our generation, explained that the founding of Tomchei Temimim on the 15th of Elul, in the midst of the days of the Rebbeim's weddings, embodies the marriage between Israel and G-d and directly hastens the revelation of Moshiach (Sefer HaSichos 5703; Hayom Yom, 15 Elul).

Therapeutic-Psychological Integration (TPX)

The Rebbe's discourse presents a model that deeply resonates with psychology and healing. At its heart is the idea that *the reward is in the deed itself* — *schar mitzvah mitzvah*. Applied therapeutically, this means that transformation is not something that comes only at the end of the process; rather, every small act of growth already contains its own healing energy.

When a person works on themselves — refining character, doing mitzvos, repairing relationships — it can feel like a battle (*Ki Seitzei lamilchamah*). The Rebbe explains that this battle is already infused with the victory of *Ki Savo el ha'aretz* — arrival, wholeness, and homecoming. Psychologically, this reflects how even in struggle,

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Ki Teitzei

תצא משיחות שבת-פרשת תצא, י"ד אלול ול ה'תנש"א

Teitzei – from the Sichos of Shabbos Parshas Teitzei, 14 Elul, year 5751/91

a person can anchor themselves in the awareness that they are already more than their pain, that the future self they long for is present in potential now. This reframing shifts the energy of healing from desperation to calmness, from fear to settled joy.

Elul, as the Rebbe describes, is a time of reckoning and preparation — reviewing the year, repairing what is broken, and setting the tone for the new. In therapy, this parallels the process of honest self-accounting: looking at one's behaviors, thoughts, and emotions without shame, but with a desire to repair and realign. The symbolism of Elul — *Ani l'dodi v'dodi li* — teaches that when a person reaches out with vulnerability (“I am for my Beloved”), they find themselves met with compassion and embrace (“and my Beloved is for me”). Healing happens when effort and grace meet.

The Rebbe's emphasis on *nisu'in* (marriage) as the ultimate metaphor of redemption speaks to integration: the marriage between the conscious and unconscious, between past wounds and future aspirations, between self and G-d. Just as marriage requires vulnerability, communication, and mutual trust, so too psychological healing requires opening oneself to connection — with others, with truth, with the deeper self.

Story

A Holocaust survivor once told his therapist that during his time in the camps, he would secretly say *Modeh Ani* each morning. “I had no food, no family, no future. But when I whispered those words, I felt I was already alive, already connected. Even there, I could begin the day.” His therapist later reflected that this daily whisper was not merely a ritual; it was a living embodiment of *schar mitzvah mitzvah* — the act itself was its own healing. That survivor lived to build a family, a business, and a community, but he insisted: “My redemption started in the moment I chose to live with faith.”

This echoes the Rebbe's vision: that redemption is not only a future reward, but is experienced in every act of faith, love, and goodness today. Each mitzvah, each act of growth, is not just preparation for healing — it is healing itself.

Would you like me to expand this TPX to **explicitly weave in the wedding imagery** of the Rebbe Rashab and Rayatz (and Tomchei Temimim), showing how “marriage” as a metaphor can also be applied in trauma therapy and integration?

END NOTE]